

Sygn. akt III KK 252/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

SSA del. do SN Jacek Błaszczyk

Protokolant Jolanta Włostowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy
w sprawie A. B.

skazanego z art. 178 a § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego od
wyroku Sądu Rejonowego w L.

z dnia 19 kwietnia 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w L. skierował do Sądu Rejonowego w L. akt oskarżenia przeciwko A. B. zarzucając mu czyn określony w art. 178a § 1 k.k. polegający na tym, że „w dniu 11 października 2011 r. w L., będąc w stanie nietrzeźwości, posiadając w wydychanym powietrzu alkohol o stężeniu 0,91 mg/l, zaś we krwi 1,6 promila, prowadził po drodze publicznej pojazd marki Fiat Punto o nr ...”. Do aktu oskarżenia dołączony został, uzgodniony z oskarżonym, wiosek, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k., o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie wyżej wymienionemu kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł, a nadto orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku i świadczenia pieniężnego w wysokości 100 zł oraz oddanie oskarżonego w okresie próby (jako podstawę powołano art. 67 § 2 k.k.) pod dozór kuratora.

Wydanym na posiedzeniu wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2012 r., Sąd Rejonowy uznał A. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. i za to skazał go:

1. na podstawie art. 178a § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat;
2. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych i na podstawie art. 33 § 3 k.k. ustalił wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł;
3. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 pkt 1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku;
4. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 100 zł.

Nadto w wyroku zawarto rozstrzygnięcie o kosztach sądowych.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 27 kwietnia 2012 r.

W dniu 11 lipca 2012 r. kasację w tej sprawie, na niekorzyść skazanego A. B., wniósł – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. – Prokurator Generalny. Zaskarżając powołane wyżej orzeczenie w całości i zarzucając „rażące i mające istotny wpływ

na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu przez sąd wniosku prokuratora o skazanie A. B. bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary i środków karnych, zawierającego wniosek o orzeczenie obligatoryjnego oddania A. B. pod dozór kuratora w okresie próby i wydaniu wyroku niezgodnego z tym wnioskiem, z obrazą przepisów prawa materialnego – art. 73 § 2 k.k., polegającą na nieorzeczeniu wobec A. B. obligatoryjnego dozoru kuratora”, autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pomimo zastrzeżeń co do podniesionego w kasacji zarzutu naruszenia prawa procesowego, kasacja Prokuratora Generalnego – wniesiona na niekorzyść skazanego z zachowaniem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k. – zasługuje na uwzględnienie.

W realiach procesowych niniejszej sprawy trudno mówić o naruszeniu przez sąd meriti przepisów art. 343 § 6 i 7 k.p.k., skoro dołączony do aktu oskarżenia wniosek prokurator, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k., zawierał wszystkie wymagane przepisami prawa karnego materialnego elementy, w tym przede wszystkim te mające charakter obligatoryjny. Wprawdzie jako podstawę prawną orzeczenia dozoru oskarżyciel publiczny błędnie powołał art. 67 § 2 k.k., nie ulega jednak wątpliwości, że o orzeczenie takiego dozoru (na co zgodził się oskarżony – k. 16v), obligatoryjnego w wypadku młodocianego – takim był w chwili wyrokowania oskarżony A. B., ur. w dniu 2 marca 1993 r. – wniósł.

Istniała więc podstawa do uwzględnienia tego wniosku i wydania wyroku (art. 343 § 6 k.p.k.), a tym samym trudno mówić o ujawnieniu się powodów powodujących konieczność rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.).

Rację ma natomiast autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia, gdy wskazuje na rażące naruszenie – w poddanym kontroli kasacyjnej wyroku – przepisu prawa materialnego, tj. art. 73 § 2 k.k., tak bowiem określić należy brak odrzeczenia wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego (w tym wypadku występku z art. 178a § 1 k.k.), któremu wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono, obligatoryjnego dozoru i to niezależnie od tego, w jakim trybie orzeczenie takie zapadło. Naruszenie takie ma przy tym niewątpliwie

istotny wpływ na treść wyroku w aspekcie całości orzeczenia o karze, a następnie istotny wpływ na przebieg próby warunkowo zawieszono wykonania kary pozbawienia wolności. Dozór, jako środek związany z poddaniem sprawcy próbie, ma bowiem na celu wychowawczo-społeczną kontrolę nad przebiegiem resocjalizacji skazanego w okresie próby, co jest szczególnie istotne w przypadku sprawcy młodocianego.

Trafność zarzutu we wskazanym wyżej zakresie implikowała orzeczenie kasatoryjne i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Zakres uchylenia zaskarżonego orzeczenia – w całości – był natomiast podyktowany konsensualnym trybem rozstrzygnięcia sprawy. Skoro oskarżony wyraził zgodę na wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, ma on prawo, aż do wydania takiego wyroku, wypowiedzieć się co do wszystkich jego elementów, a nawet, jeżeli propozycje prokuratora uzna za niekorzystną, cofnąć wyrażoną wcześniej zgodę na rozpoznanie sprawy w zaproponowanym przez oskarżyciela publicznego trybie.

Procedując powtórnie Sąd Rejonowy może skierować sprawę na posiedzenie, o jakim mowa w art. 343 k.p.k., nadal bowiem istnieje w sprawie wniosek o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy.